## Charles és Mary Lamb - A vihar

***Fordította Vas István***

Volt egy sziget a tengeren, nem volt más lakója, csak egy öreg ember, a neve Prospero, és a lánya, egy igen szép ifjú hölgy: Miranda. Ez a lány olyan fiatalon került a szigetre, hogy nem emlékezett más emberi arcra, csak az apjáéra.

Egy barlangban, vagyis egy sziklába vájt üregben éltek, különböző lakrészekre osztották, az egyiket Prospero a dolgozószobájának nevezte, itt tartotta könyveit, amelyek főleg a mágiáról szóltak. Ezzel a tudománnyal abban az időben minden tanult ember foglalkozott, s e mesterség ismerete igen hasznosnak bizonyult Prospero számára, mert amikor egy különös véletlen elvetette a szigetre - amelyet egyébként elvarázsolt egy Sycorax nevű boszorkány, aki nem sokkal az ő megérkezése előtt halt meg -, Prospero e művének segítségével felszabadított sok jó szellemet, akiket Sycorax a nagy fák törzsébe börtönzött, mert nem voltak hajlandók végrehajtani az ő gonosz parancsait. Ezek a nemes szellemek ettől fogva Prospero akaratának engedelmeskedtek. Vezérük Ariel volt.

Ennek az élénk kis szellemnek, Arielnek a természetében nyoma sem volt semmiféle rosszaságnak, kivéve éppen csak azt, hogy kissé túl nagy öröme telt egy Caliban nevezetű csúf szörnyeteg gyötrésében: azért neheztelt rá, mert régi ellenségének, Sycoraxnak a fia volt. Ezt a Calibant, egy furcsa, torzszülött, majmoknál sokkal kevésbé emberi alakú lényt az erdőben találta Prospero, hazavitte a barlangjába, megtanította beszélni, nagyon jó akart lenni hozzá, de Calibannak anyjától, Sycoraxtól örökbe kapott rossz természete lehetetlenné tette, hogy bármi jó vagy hasznos dolgot megtanuljon. Ezért hát mint rabszolgát használták fel fahordásra és a legfáradságosabb munkákra, s Arielnek az volt a feladata, hogy Calibant ezekre a szolgálatokra rákényszerítse.

Amikor Caliban lusta volt, és elhanyagolta a dolgát, Ariel - aki, Prosperót kivéve, minden ember szemének láthatatlan volt - huncutul odalopódzott, és megcsípte, néha belelökte a pocsolyába,

ilyenkor aztán majom képében fintorgott rá. Vagy pedig gyorsan alakot változtatott sündisznó képében Caliban útjába hengeredett, és Caliban megijedt, hogy a sündisznó hegyes tüskéi megszúrják meztelen lábát. Az ilyen bosszantó tréfák hadával Ariel gyakran gyötörte Calibant, valahányszor elhanyagolt valamilyen munkát, amit Prospero megparancsolt neki.

Mivel ezek a hatalmas szellemek engedelmeskedtek az akaratának, Prospero az ő segítségükkel parancsolni tudott a szeleknek és a tenger hullámainak. Az ő rendeletére ezek a szellemek egyszer hatalmas vihart támasztottak, s e vihar közepette Prospero megmutatott a lányának egy szép, nagy hajót, amint éppen a minden pillanatban elnyeléssel fenyegető, vad tengeri hullámokkal küszködött. Elmondta lányának, hogy az a hajó tele van hozzájuk hasonló élőlényekkel.

- Ó, édesapám - mondta Miranda -, ha feltámasztottad művészeteddel ezt a rettenetes vihart, könyörülj meg szomorú sorsukon. Nézd csak! A vitorlás rögtön darabokra törik. Szegény teremtések! Mindnyájan elpusztulnak! Ha énnékem hatalmam volna, inkább föld alá süllyeszteném a tengert, mintsem hogy elpusztuljon ez a derék hajó valamennyi drága lélekkel együtt.

- Ne ijedj meg, Miranda lányom - mondta Prospero -, semmi baj sem történt: úgy rendeztem el, hogy a hajón senkinek se essék bántódása. Amit tettem, teérted tettem, drága gyermekem. Te nem is tudod, ki vagy és honnan jöttél, és rólam sem tudsz többet, mint hogy az apád vagyok, és ebben a szegényes barlangban lakom. Emlékszel-e még arra az időre, mielőtt ebbe a sziklaüregbe kerültél? Azt hiszem, nem emlékezhetsz, mert akkoriban még hároméves sem voltál.

- De azért vissza tudok emlékezni - válaszolt Miranda.

- Mire? - kérdezte Prospero. - Valamilyen másik házra, vagy emberre? Mondd el, mire emlékszel, kislányom?

Miranda azt mondta:

- Úgy tűnik föl nekem, mintha valamilyen álomra emlékeznék vissza. De ugye, valaha négy-öt nő szolgált engem?

- Még több is - felelte Prospero. - Hogyan is maradhatott ez meg az emlékezetedben? Arra is emlékszel, hogyan kerültél ide?

- Nem, édesapám - mondta Miranda -, semmi egyébre nem emlékszem.

- Tizenkét évvel ezelőtt, Miranda - folytatta Prospero -, én Milano hercege voltam, te meg hercegnő és az én egyedüli örökösöm. Volt egy öcsém is, a neve Antonio, mindent rábíztam, és minthogy szerettem a magányt és szerettem elmélyedni a tudományban, rendszerint

ráhagytam államügyeim intézését nagybátyádra, az én hűtlen öcsémre - mert hűtlennek bizonyult. Elhanyagoltam világi dolgaimat, könyveimbe temetkeztem, és minden időmet szellemem művelésének szenteltem. Antonio öcsém, amikor így hatalmam birtokába jutott, kezdte azt hinni, hogy valójában ő a herceg. Én alkalmat adtam neki arra, hogy népszerű legyen alattvalóim előtt, s ez rossz természetében felébresztette azt a gőgös nagyravágyást, hogy megfosszon engem hercegségemtől. Ezt csakhamar el is érte egy hatalmas fejedelemnek, ellenségemnek, a nápolyi királynak segítségével.

- De mért nem pusztítottak el minket akkor? - kérdezte Miranda.

- Kislányom - felelte apja - ezt nem merték, olyan nagy szeretettel övezett engem az én népem. Antonio egy hajóra vitt bennünket, s amikor már néhány mérföldnyire kint voltunk a tengeren, egy kis csónakba kényszerített bennünket kötélzet nélkül, vitorla nélkül, árboc nélkül, s ott hagyott sorsunkra, hogy elvesszünk, legalábbis ő úgy gondolta. De egy Gonzalo nevű kedves úr, aki szeretett engem, titkon vizet, élelmet, ruhákat helyezett a csónakba és néhány könyvet, s ezeket többre becsülöm egész hercegségemnél.

- Ó, apám - mondta Miranda -, milyen bajra lehettem én neked akkor!

- Nem, kincsem - felelte Prospero - te egy kis őrangyal voltál, te mentettél meg engem. A te ártatlan mosolyod adott erőt, hogy elviseljem balsorsomat. Ennivalónk kitartott, amíg ezen a szigeten kikötöttünk, és azóta az volt legfőbb gyönyörűségem, hogy téged taníthattalak, Miranda, és az, hogy milyen jót fogott rajtad az oktatásom.

- Az ég fizesse vissza neked, édesapám - felelte Miranda. - De kérlek, mondd meg most már azt is, miért támasztottad ezt a tengeri vihart?

- Tudd meg hát - felelte apja -, hogy ez a vihar ellenségeimet, a nápolyi királyt és az én kegyetlen öcsémet e sziget partjára vetette.

Így beszélt Prospero, s varázspálcájával szelíden megérintette lányát, az meg rögtön mély álomba merült, mert Ariel, a szellem éppen jelentkezett uránál, hogy beszámoljon a viharról és arról, mit művelt a hajó utasaival, és minthogy a szellemek Miranda előtt mindig láthatatlanok voltak, Prospero nem szerette volna, ha meghallja őt, amint az üres levegővel társalog - mert előtte így tűnt volna fel.

- No, derék szellem - mondta Prospero Arielnek -, hogyan hajtottad végre feladatodat?

Ariel élénken leírta a vihart és a matrózok rémületét, azt is, hogyan ugrott a tengerbe elsőnek a királyfi, Ferdinand, úgyhogy apja látni vélte, amint édes fia az összecsapó hullámokba vész.

- De megmenekült - mondta Ariel -, a sziget egyik végében ül összefont karral, szomorúan siratja apját, a királyt, akiről azt hiszi, vízbe fúlt. A királyfinak egy hajaszála sem görbült meg,

hercegi ruhája megázott ugyan a tenger hullámaiban, de azért ragyogóbb, mint valaha.

- Nagyszerűen intézted Ariel! - mondta Prospero. - Hozd ide őt: lányomnak látnia kell ezt az ifjú herceget. Hol a király és az öcsém?

- Ott hagytam őket - felelte Ariel - amint éppen Ferdinandot keresték, de nincs sok reményük rá, hogy megtalálják, mert azt hiszik, látták őt elpusztulni. A hajó legénységéből senki sem hiányzik, bár mindegyikük azt gondolja, hogy ő az egyetlen, aki megmenekült, s maga a hajó, bár előttük láthatatlan, sértetlenül áll a kikötőben.

- Ariel - mondta Prospero -, hűségesen elvégezted a feladatodat, de még több munka is vár rád.

- Még több munka? - kérdezte Ariel. - Hadd emlékeztesselek, uram, hogy szabadságot ígértél nekem. Kérlek, emlékezz rá, hogy értékes szolgálatokat tettem neked, sohasem hazudtam, sohasem hibáztam, minden sértődés és zúgolódás nélkül szolgáltalak.

- Mi az! - kiáltott fel Prospero. - Hát nem emlékszel már, milyen gyötrelemtől szabadítottalak meg? Elfelejtetted a gonosz boszorkányt, Sycoraxot, akit a vénség és az irigység majdnem kétfelé görbített? Mondd csak meg nekem: hol született Sycorax? Beszélj!

- Algírban, uram - felelte Ariel.

- Igen, Algírban? - kérdezte Prospero. - Fel kell idéznem, hogy mi voltál, mert úgy látom, már nem emlékszel rá. Ezt a gonosz Sycoraxot emberi fülnek elviselhetetlenül iszonyú boszorkányságaiért száműzték Algírból, és itt tették ki a tengerészek. Téged pedig, mivel túl gyöngéd szellem voltál ahhoz, hogy végrehajtsd az ő gonosz parancsait, beszorított egy fa törzsébe, s ott üvöltöztél, amikor rád találtam. Ettől a kíntól, emlékezz rá, én szabadítottalak meg.

- Bocsáss meg, édes gazdám - mondta Ariel, mert elszégyellte magát, hogy hálátlannak látszik -, szót fogadok a parancsaidnak.

- Fogadj is szót - mondta Prospero -, akkor majd szabadon bocsátalak.

Akkor hát utasításokat adott neki, mit kell még tennie, Ariel pedig elment, legelőször oda, ahol Ferdinandot hagyta, s meg is találta ott: még ugyanolyan mélabúsan ült a füvön.

- Ó, fiatalúr - mondta Ariel, amikor meglátta -, mindjárt elmozdítalak innen. El kell hogy vigyelek az úrnőm, Miranda elé, azt hiszem, azért, hogy meglássa csinos személyedet. Jöjj, uram, kövess!

Ekkor Ariel dalolni kezdett:

***Apád öt ölnyi mélybe pihen:***
***Koráll lett csontjaiból,***
***Igazgyöngy termett szemeiben;***
***S így semmije szét nem omol,***
***Hanem éri dús, csodás***
***Tengeri elváltozás.***
***Nimfák harangoznak neki.***
***Halld, hallom: - bim, bam! zengeni.***

Ez a különös híradás elvesztett apjáról gyorsan felrázta a herceget érzéketlen kábulatából. Ámulva követte Ariel zengő hangját, s az elvezette őt Prosperóhoz és Mirandához, akik egy terebélyes fa árnyékában ültek. Miranda pedig soha azelőtt férfit nem látott, apját kivéve.

- Miranda - mondta Prospero -, mondd meg nekem, mit nézel amottan?

- Ó, apám - felelte Miranda elámulva - ez bizonyosan egy szellem. Úristen! Hogyan tekint körül! Mondhatom, apám, igazán szép teremtés. Hát nem szellem?

- Nem, lányom - felelte apja -, ugyanúgy eszik és alszik, mint mi, ugyanolyanok az érzékei, mint a mieink. Ez a fiatalember, akit magad előtt látsz, rajta volt a hajón. A bánat kissé megváltoztatta, különben csinos személynek mondhatnád. Elvesztette társait, és azért kószál, hogy megtalálja őket.

Miranda azt gondolta, hogy minden férfinak olyan komoly a képe és olyan szürke a szakálla, mint apjának, s most elgyönyörködött a szép fiatal herceg megjelenésében. Ami pedig Ferdinandot illeti, amikor ilyen gyönyörű hölgyet pillantott meg ezen az elhagyott helyen - az imént hallott különös hangok után amúgysem várt csodánál egyebet -, azt gondolta, egy elvarázsolt szigetre került, amelynek Miranda az istennője, ezért hát istennőnek szólította.

Miranda félénken válaszolt, hogy ő nem istennő, csak egyszerű lány, és már éppen el akarta mondani, kicsoda, de Prospero félbeszakította. Tetszett neki, amikor észrevette, hogy a fiatalok bámulják egymást, mert azt világosan látta, hogy, amint mondani szoktuk, első látásra beleszerettek egymásba; de ki akarta próbálni Ferdinand állhatatosságát, ezért elhatározta, hogy valamelyes akadályokat állít útjukba. Előrelépett, szigorúan megszólította a herceget, s azt mondta neki, hogy úgy látszik, kémkedni jött a szigetre, mert el akarja venni tőle, aki a sziget ura.

- Kövess - mondta neki. - Összekötözöm a nyakadat és a lábadat. Tengervíz lesz az italod, kagyló, fonnyadt gyökér és makkhéj az ételed.

- Nem - mondta Ferdinand -, én ellenállok az ilyen bánásmódnak, amíg csak erősebb ellenséggel nem találkozom -, s ezzel kivonta kardját, de Prospero meglengette bűvös pálcáját, s odaszögezte ahhoz a helyhez, ahol állt, úgyhogy Ferdinand mozdulni sem tudott.

Miranda apja nyakába borult, és így szólt:

- Miért vagy ilyen kegyetlen? Könyörülj rajta, én kezeskedem érte. Ez a második ember, akit valaha is láttam, és az én szememben igaznak látszik.

- Csönd! - mondta apja. - Még egy szó és meg kell hogy szidjalak, te lány. Micsoda! Egy csalónak leszel a védőügyvédje?

Azt hiszed, nincs több ilyen szép ember, mert csak őt láttad és Calibant. Én mondom neked, te ostoba lány, a legtöbb férfi annyival kiválóbb nála, mint amennyivel ő kiválóbb Calibannál.

Ezt azért mondta, hogy próbára tegye lánya állhatatosságát, s az így válaszolt:

- Az én érzéseim nagyon szerények, látni sem kívánok nála különb férfit.

- Jöjj, fiatalember - mondta Prospero a hercegnek -, nincs erőd ahhoz, hogy szót ne fogadj nekem.

- Csakugyan nincs - felelte Ferdinand. Nem tudta, hogy varázslat fosztotta meg minden ellenállóerejétől, s ezért elcsodálkozott, amikor észrevette, milyen furcsa kényszer hajtja őt, hogy Prosperót kövesse. Visszanézett Mirandára, ameddig csak láthatta, s aztán, miközben Prospero után bement a barlangba, így szólt: - Egész lelkem meg van kötve, mintha csak álomban járnék. De ennek az embernek a fenyegetését s a gyöngeséget, amely elfog, könnyű volna elviselnem, ha börtönömből csak naponta egyszer megláthatnám ezt a szépséges lányt.

Prospero nem sokáig tartotta Ferdinandot a sziklaüregben: hamar kihozta foglyát, nehéz feladatot bízott rá, s volt rá gondja, hogy lánya megtudja, milyen kemény munkát adott Ferdinandnak, aztán úgy tett, mintha dolgozószobájába menne, de titkon megfigyelte mindkettőjüket.

Prospero azt parancsolta Ferdinandnak, hogy pár ezer hasáb fát hordjon össze. Minthogy királyfiak nem nagyon szoktak a nehéz munkához, Miranda nemsokára észrevette, hogy szerelme majd meghal a fáradtságtól.

- Jaj! - mondta -, ne dolgozz ilyen keményen: apám a tanulmányaival foglalkozik, három óra hosszat legalább bent marad, kérlek pihenj.

- Ó, drága hölgyem - mondta Ferdinand -, nem lehet. Végeznem kell a munkámmal, mielőtt pihenek.

- Ha leülsz - mondta Miranda -, azalatt én hordom a fatörzseidet.

De Ferdinand ebbe semmiképpen sem akart beleegyezni. Miranda hát ahelyett, hogy segítette volna, csak akadályozta őt, mert hosszú beszélgetésbe kezdtek, és a fahordás dolga nagyon lassan haladt előre. Prospero csak mint szerelme próbáját rótta ezt a feladatot Ferdinandra, s most nem a könyvei mellett ült, mint lánya hitte, hanem ott állt mellettük, láthatatlanul, hogy kihallgassa, mit beszélnek.

Ferdinand a lány nevét kérdezte, s az meg is mondta neki, de azzal, hogy apja határozott parancsa ellenére cselekszik. Prospero csak mosolygott lánya engedetlenségének ezen az első jelén. Ő okozta varázsművészetével, hogy lánya ilyen hirtelen szerelembe essék, így hát nem haragudhatott, ha lánya azzal mutatja meg szerelmét, hogy megfeledkezik apja parancsairól. És nagy tetszéssel hallgatta, amikor Ferdinand egy hosszú beszédben bevallotta, hogy Mirandát jobban szereti, mint bármely hölgyet, akit addig látott.

Válaszul szépsége dicséretére - Ferdinand ugyanis azt mondta, hogy szebb a világ valamennyi asszonyánál -, így felelt Miranda:

- Nem emlékszem semmilyen női arcra, és férfit sem láttam mást, csak téged, kedves barátom, és édesapámat. Hogy milyen arcvonások vannak túl a tengeren, azt nem tudom, de hidd el nekem, uram, az egész világon nem kívánok magamnak más társat, csak téged, és képzeletem sem tud más alakot teremteni, ami tetszenék nekem, csak téged. De félek, uram, túl szabadon beszélek hozzád, és megfeledkezem apám parancsairól.

Prospero erre mosolygott, és bólintott, mintha csak azt mondaná: - Ez pontosan úgy folyik, ahogy én szeretném: lányom Nápoly királynője lesz -.

Aztán Ferdinand további, szép hosszú mondatokban - mert fiatal hercegek választékosan beszélnek - elmondta az ártatlan Mirandának, hogy ő a nápolyi korona örököse, és arra kérte Mirandát, legyen az ő királynője.

- Ó, uram - felelte Miranda - bolond vagyok, hogy sírok azon, aminek örülök. Nyílt és szent ártatlansággal válaszolok. A feleséged vagyok, ha el akarsz venni.

Prospero elébevágott Ferdinand köszönetének, mert látható alakban megjelent előttük.

- Ne félj semmitől, kislányom - mondta - mindent hallottam, és mindent helyeslek, amit mondtál. Téged pedig, Ferdinand, ha túl szigorúan bántam veled, bőven kárpótollak azzal, hogy hozzád adom a lányomat. Minden szenvedésed csak szerelmed próbája volt, és te nemesen álltad meg. Vedd hát ajándékul azt, amit igaz szerelmed is méltóan megszerzett, vedd a lányomat, és ne mosolyogj, ha azzal kérkedem, hogy fölötte áll minden dicséretnek.

Ekkor azt mondta nekik, hogy dolga van, s ezért el kell mennie, megkérte őket, üljenek le és beszélgessenek, amíg visszatér, s úgy látszott, Miranda semmi kedvet sem érez arra, hogy e

parancsának ne engedelmeskedjék.

Prospero otthagyta őket, s maga elé hívta szolgálattevő szellemét, Arielt. Az gyorsan meg is jelent előtte, és buzgón beszámolt róla, mit művelt Prospero öccsével és a nápolyi királlyal. Ariel azt mondta, hogy majdnem elvesztették eszméletüket a félelemtől és azoktól a különös dolgoktól, amiket szemük és fülük elé idézett. Amikor belefáradtak a bolyongásba, és támolyogtak az éhségtől, hirtelen pompásan megrakott asztalt helyezett eléjük, aztán, amikor éppen enni készültek, hárpia, falánk, szárnyas szörnyeteg képében jelent meg előttük, s a lakoma semmibe tűnt. Aztán legnagyobb bámulatukra ez a látszólagos hárpia megszólította őket, emlékeztette kegyetlenségükre, amellyel elűzték Prosperót hercegségéből, s kicsi lányával együtt otthagyták, hogy elpusztuljanak a tengeren, s azt mondta végül, hogy mindezt a szörnyűséget mint büntetést kell elszenvedniök.

A nápolyi király és Antonio, a hűtlen fivér megbánta az igazságtalanságot, amit Prosperóval elkövettek, s Ariel elmondta urának: bizonyos benne, hogy bűnbánatuk őszinte, s hogy ő, bár csak szellem, nem tehet róla, de szánakozik rajtuk.

- Akkor hát hozd ide őket, Ariel - mondta Prospero. - Ha te, aki csak szellem vagy, szánakozol szenvedésükön, nem kell-e nekem, aki emberi lény vagyok, mint ők, együtt éreznem velük? Hozd ide őket gyorsan, kedves Arielem.

Ariel hamar visszatért a királlyal, Antonióval és kíséretükben az öreg Gonzalóval, akik követték őt, elámulva azon a kusza zenén, melyet Ariel a légben játszott, hogy ura elé vezesse őket. Ez a Gonzalo ugyanaz volt, aki valaha olyan jóságosan ellátta Prosperót könyvekkel és élelemmel, amikor gonosz öccse magára hagyta, hogy, mint hitte, elpusztuljon egy nyílt csónakban a tengeren.

A gond és a rémület annyira megbénította érzékeiket, hogy nem ismerték fel Prosperót. Prospero legelőször a jó öreg Gonzalóval ismertette meg magát, s élete megmentőjének nevezte; így aztán öccse és a király is megtudta, hogy az igazságtalanságot elszenvedett Prospero áll előttük.

Antonio a bánat és az igaz megbánás könnyeivel és szomorú szavaival könyörgött bátyjának bocsánatért, a király pedig kifejezte őszinte bűnbánatát, amiért segített Antoniónak bátyja letételében, mire Prospero megbocsátott nekik, és amikor megállapodtak abban, hogy visszahelyezik hercegségébe, így szólt a nápolyi királyhoz: - Neked is tartogatok egy ajándékot - ezzel felnyitott egy ajtót, s megmutatta neki fiát, Ferdinandot, amint éppen Mirandával sakkozott.

Semmi sem múlhatta felül apa és fiú örömét ezen a váratlan találkozáson, mert mindketten azt gondolták, hogy a másik odaveszett a viharban.

- Ó, csoda! - mondta Miranda. - Milyen nemes lények ezek! Bizonyára nagyszerű világ az, amelyikben ilyen emberek élnek.

A nápolyi király majdnem éppen annyira elcsodálkozott az ifjú Miranda szépségén és rendkívüli bájain, mint előtte a fia.

- Ki ez a lány? - kérdezte. - Úgy látszik, mintha ő volna az az istennő, aki elválasztott s aztán újra összehozott minket.

- Nem, apám - felelte Ferdinand, és mosolygott, mert látta, hogy apja ugyanabba a tévedésbe esik, mint ő, amikor először megpillantotta Mirandát -, halandó lény, de a halhatatlan gondviselés nekem adta. Akkor választottam őt, apám, amikor nem kérhettem a beleegyezésedet, mert nem hittem, hogy még élsz. Ez Prospero, az ő apja, Milano híres hercege, akiről olyan sokat hallottam, de akit soha eddig nem láttam: tőle nyertem új életet, második apám lett ő, amikor nekem adta ezt a drága hölgyet.

- Akkor hát én leszek e lány apja - mondta a király -, de ó! milyen furcsán hangzik majd, ha bocsánatot kell kérnem gyermekemtől.

- Ne beszéljünk erről - mondta Prospero -, ne emlékezzünk vissza elmúlt bajainkra, minthogy olyan szerencsés véget értek. Aztán Prospero megölelte öccsét, újra biztosította bocsánatáról, és azt mondta, hogy a mindenen uralkodó bölcs gondviselés intézte úgy, hogy őt elűzzék szegényes milanói hercegségéből, és lánya a nápolyi koronát örökölje, mert hiszen a királyfi csak úgy szerethetett bele Mirandába, hogy ezen az elhagyott szigeten találkoztak.

Prosperónak ezek a jóságos szavai, amikkel öccsét akarta vigasztalni, olyan szégyent és lelkiismeret-furdalást ébresztettek Antonióban, hogy sírni kezdett, és képtelen volt megszólalni, a kedves öreg Gonzalo is sírt, amikor látta ezt a boldog kiengesztelődést, és áldást kért a fiatal párra.

Prospero ekkor megmondta nekik, hogy hajójuk sértetlenül áll a kikötőben, a tengerészek mind ott vannak a fedélzeten, s ő és lánya másnap reggel hazakísérik őket.

- Időközben - mondta - hadd részesüljetek mindabban a frissítőben, amit szegény barlangom kínálni képes, esti szórakozásul pedig elmondom nektek életem történetét attól kezdve, hogy ezen az elhagyott szigeten kikötöttem.

Azután előszólította Calibant, hogy ennivalót készítsen, és rendbeszedje a barlangot, a társaság pedig elcsodálkozott e csúf szörnyeteg idétlen alakján és vad megjelenésén és azon, hogy, mint Prospero mondta, ez a lény volt egyetlen szolgája.

Mielőtt Prospero elhagyta a szigetet, elbocsátotta szolgálatából Arielt, s ez nagy örömére szolgált ennek az élénk kis szellemnek, aki ugyan hűséges szolgája volt gazdájának, de azért

mindig vágyódott arra, hogy újra élvezhesse független szabadságát, minden ellenőrzés nélkül bolyongjon a légben, akár egy vad madár, zöld fák alatt, szép gyümölcsök és jóillatú virágok között.

- Huncut tündér - mondta Prospero a kis szellemnek, amikor szabadon bocsátotta -, hiányozni fogsz nekem, de meglesz a szabadságod.

- Köszönöm, édes gazdám - mondta Ariel -, de engedd meg, hogy kedvező szelekkel hazakísérjem hajódat, mielőtt megválsz hűséges szellemed szolgálataitól, és aztán, drága mester, ha szabad leszek, milyen boldogan élek majd!

Mire Ariel ezt a szép kis dalt énekelte:

***Méhvel mézecskét szívok:***
***Éjjel ha bagoly huhog,***
***Gyöngyvirágban megbuvok:***
***Bőregéren nyargalok***
***Nyár utóján s víg vagyok:***
***Víg vagyok, vígan a víg napot élem***
***Ág alatt, árny alatt, lombon, levélen.***

Prospero ezután mélyen a földbe temette mágikus könyveit, és a tengerbe dobta varázspálcáját, mert elhatározta, hogy soha többé nem használja föl a varázslás művészetét. És miután így legyőzte ellenségeit, és kiengesztelődött öccsével és a nápolyi királlyal, semmi sem hiányzott boldogságához, csak az, hogy újra lássa szülőföldjét, visszavegye hercegségét, és tanúja legyen lánya és Ferdinand herceg boldog lakodalmának -, a király azt mondta, hogy nagy pompával ülik meg, mihelyt visszatérnek Nápolyba. Arielnek, a szellemnek védelmező kíséretében, kellemes utazás után hamar meg is érkeztek.

---

**Forrás és online változat**

**Forrás:** Mesefarm.hu

Az eredeti online anyag a QR-kód segítségével érhető el.

Ez a PDF a Mesefarm nyomtatóbarát változata. A QR-kód az eredeti online cikkhez vezet, ahol a kapcsolódó tartalmak és frissítések is elérhetők.

Online változat

---